

EDMUNDS OZOLIŅŠ

Novadpētnieks, sabiedriskais darbinieks

Dzimis 1929. g. 5. augustā Rēzeknē virsnieka ģimenē. Māte – Elfrīda, dz. Skalberga. Tēvs – Jāzeps Ozoliņš – virsnieks pirmās Latvijas brīvvalsts laikā, Kalpakietis.

1931. g. ģimene pārceļas uz dzīvi Liepājas karaostā. Tēvs tur bataljona komandieris. Šeit arī sākas Edmunda skolas gaitas. Tēvam, pildot dienesta pienākumus, bieža dzīves vietas maiņa, tāpēc Edmunds mācījies Liepājas un Dobeles skolās.

1946. g. ģimene pārceļas uz Burtņiekem pie mātes vecākiem Jaunulstēs. Tēvu mobilizē latviešu leģionā, un kara vētras viņu aizrauj svešumā – Vācijā.

Edmunds turpina mācīties Valmieras vidusskolā, tālāk nodoms mācīties karaskolā, taču tēva dēļ šis nodoms nepiepildās. Iestājas Fizikālās institūtā. 3. kursā saslimst ar tuberkulozi un spiests institūtu pamest – ārstējas Dikļu tub. sanatorijā.

1953. g. atgriežas pie mātes Jaunulstēs. Māte bija fiziski un garīgi salauzta, mira 54 gadu vecumā. Edmunds, mazliet atguvies no slimības, sāka strādāt kolhozā „Cerība” par bibliotekāru, vēlāk par klētņnieku – 11 gadus. 1957. g. apprecējās ar Valliju Drukmani.

1964. g. ieguvis šofera profesionāla tiesības, sāka strādāt par šoferi saimniecībā „Rīts”. Tur nostrādāja 21 gadu, būdams gan šoferis, krāvējs, sagādnieks, gāzes atslēdznieks un piena savācējs uz autocisternas. Kad kolhozu „Rīts” pievienoja p.s. „Burtņieki”, jaunajā darba vietā strādāja par iecirkņa priekšnieku, vēlāk darba drošības inženieri.

Pēc aiziešanas pensijā sāka saimniekot sava vectēva saimniecībā „Jaunulstēs”. Nodarbošanās ar lauksaimniecību ilga līdz 2002. gadam.

Ozoliņš visu savu laiku bija un arī vēl tagad ir sabiedriska cilvēks. Apmēram 10 gadus radīja visplašāko sab-sko organizāciju Burtņiekos – Dārzkopju-biškopju biedrību. Šī organizācija daudz

darījusi Burtnieku labā. Savu laiku bijis aktīvs Tautas frontes dalībnieks. Bijis gan pagasta (ciema), gan rajona TF valdēs. Izplatījis ciemā TF avīzi „Atmoda” un piedalījies barikādēs. Jau no paša sākuma aktīvi darbojies Burtnieku draudzes atjaunošanas darbā – būdams baznīcas padomē un tās revīzijas komisijas pr-tājs. Daudz strādājis baznīcas un pieminēkļa apkārtnes atjaunošanas, sakopšanas talkās.

Edmunda aizraušanās ir grāmata, zīmēšana jeb akvarelēšana, ar kuru aizraujas jau no bērnības. Notikis arī personālizstāde zīmēšanas studijā „Ieva” Valmierā. Edmunds mīl mūziku – daudzus gadus dziedājis gan kolhoza, gan arī Burtnieku korī. Piepildījis viņa sapnis no Meža parka lielās estrādes dziedāt „Dievs Svētī Latviju”. Tas bija 1988. gadā LTF lielā mītiņa laikā.

Ozoliņam ir plašs interešu loks. Ilgākā laika posmā izzinājis Burtnieku ezera vietvārdus un uzzīmējis ezera karti. Vācis Burtnieku novadam raksturīgus teicienus (valodu), kā arī uzklusījis un pierakstījis no iedzīvotājiem spoku stāstus. Vietējā izruna un spoku stāsti nodoti glabāšanā Latviešu folkloras krātuvei Rīgā.

Edmunds daudz rakstījis vietējai pagasta avīzītei gan rajona avīzei par dažādiem tematiem – Izpētījis un aprakstījis kara darbību Burtnieku pagasta teritorijā.

1944. gada septembrī – Uzrakstījis nodaļu par kultūrvēsturiskiem objektiem Burtniekos, grāmatā „Burtnieku skola”. Savā mūžā daudz fotografējis. Edmunds apkopojis un ar dēla palīdzību izdevis tēva rakstītos memuārus grāmatā „VIRSDZĪVE”.

Piedalījies konkursā „Par karoga vietu un tradīcijām lauku sētā”, par ko no valsts prezidenta G. Ulmaņa saņēmis pateicības rakstu.

Par aktīvu sabiedrisku darbību 1998. gadā saņēmis goda medaļu „Burtnieku labākais”.

Par aizvadītajiem gadiem „Jaunulstēs” sakoptas ēkas,
nodrošinātas un mājas apkārtne sakopta

Mājā, goda vietā ir Edmunda apkopotais un izveidotais
dzimtas koks un visi apzinās ka, mājas ir jā saglabā nākamajām
paaudzēm kā dzimtas ligzda.

Tas viss veikts kopīgi ar sievu Valliju un dēliem, piepalīdzot
Ata Skalbtņa ģimenei.

Edmunds Ozoliņš sava likteņa sūtību ir sapratis un
piepildījis.

-Burtnieku skolu muzejs-